

ראש המשלה הבטיח להשיב ב"הגיון קר" על דבריו של אורי אבנרי,

ותחת זאת נשא נאום דמגוגי פרוע, רצוף השמצות אישיות

א.א.א.א.א.

שיחרור חייל-המילואים אברהם עמרם, שהיה שבוי בידי האירגון הקיצוני של אחמד ג'בריל, "החזית העממית - המפקדה הכללית".
 היה זה ויכוח שגלש לפסים סוריאליסטיים, כאשר שימעון פרס מברך את יהודה ברמאי, הארכיבישופ המפד"ל, על כי התנגד לחילופים אלה. בעת הוויכוח הזכיר מאור פעיל כי, בלי קשר למאמצי המשלה, עשו גם אמנון זיכרוני ואורי אבנרי ימים ולילות כדי לשחרר את עמרם, תוך שימוש בקשריהם המיוחדים עם חוגים פלסטיניים. הוא הזכיר בהקשר זה גם את לובה אליאב.

אחרי שהצעות המערך ושי" נדחו ברוב גדול - איש לא טרח למנות את הקולות - הגיעה תורה של ההצעה לאיאימון של אבנרי. הדברים נרשמו בפרוטוקול כך:

לא כל אדם מסוגל לשאת נאום נלהב ונרגש בזכות עונש-המוות, ולסיים אותו בגינוי נלהב ונרגש של ביצוע עונש-מוות בארץ אחרת.
 מנחם בגין מסוגל לכך בהחלט. הוא עשה זאת ביום הרביעי שעבר, בנאום-התשובה שלו להצעתו של אורי אבנרי בכנסת, להביע איאימון בממשלה, ביגולל החלטתה להפעיל את עונש-המוות. את דבריו, שבהם הגן על ביצוע עונש-המוות, סיים בגין בגינתו הוצאתו להורג של יהודי עשיר באיראן, שנמנה עם ראשי הכלכלה של השאה המודרן.

סיעת של"י החליטה להגיש הצעת איאימון אחרי שנודע לה כי סיעות המערך ושי" הגישו הצעת איאימון בעניין הפוך - שיחרור 76 אסירים פלסטיניים, תמורת

לחמנו, שבה אנו מתגאים, מדינה אשר יומה הגדול ביותר היה היום שבו החליי טה הכנסת הזאת על ביטול עונש-המוות לגבי רוב העבירות, והתכוונה לכולן, למעט הפשע האחד שאין דומה לו: רצח עם שלם על-ידי מכות מוות ממלכתיות.
 יש דמגוגים מפליי-רמה, הסוחרים ברגי שות אדם, המעזים להעלות את זכר השור אה כשמדובר במילחמה האכזרית הנטושה עתה בין ישראל והאירגונים הפלסטיניים. עצם ההשוואה הזאת היא חילוק זכר ששת המיליונים, שמצאות לא עצמם חפרי ישע ומגן, כארצות לא להם, מוד מכות-המוות הגדולה והרצחנית ביותר שידעה ההיס' תורה האנושית - הגספפו, הפ"ם, ה"א, הורמאכט.

אנו נמצאים במולדתנו. אנו מסוגלים להגן על עצמנו בכוח נשקנו. וכאשר יש מתדלים המאפשרים מעשה-זוועה כזה ש- היה בנהריה, תפקידנו, תפקיד המשלה, הוא לסתום את הפירצה.

לא עמדי-תלייה ולא כיתות-יורים יביא לכן. הם יביאו רק להשחתת הבסיס המור' סרי של מדינתנו, לזיהום האוויר בה, לי- הרס המוסר היהודי שעליו גדלנו. הם יורידו אותנו לרמה של הגררי עים והאכזריים באוייבינו - ובכך יהיה ניצחונם האמיתי.

מוצאים להורג לנגד עיני, ולעולם לא אשכח חווייה נוראה זו.
 בל יישוטי מתקוממת נגד קיומו של תליין במדינת-ישראל. ועוד יותר, אדוני ראשיה-המשלה, נגד מתן פקודה דחייקים או לשוטרים להרוג בדם קר, ככיתת-יורים, בני אדם, ויצורי-אנוש שנבראו בצלם, יהיו מעשיהם מתועבים ככל שיהיו.

זמן שובל: חבר-הכנסת אבנרי, אני רוצה לשאול אותך שאלה.
 אורי אבנרי: אתה תקבל תשובה. זמן שובל: לא, לא, אני רוצה לשי- אול אותך שאלה: האם היית אומר אותו הדבר - אני לא חביע עכשיו דעה בעד ונגד - על רבע מיליון נאצים, שגם הם נולדו ביצורי-אנוש? האם היית אומר עלי- הם אותו הדבר? מה הייתה דעתך על זה?
 אורי אבנרי: אענה על השאלה הזאת, לא אתחמק אף משאלה אחת. מדינת-ישראל, שבה יקום כדבר הזה, לא תהיה עוד אותה מדינה אשר למענה

נגדים נמצאים כל אלופי צה"ל בממשלה*, וכל השרים הדתיים. ידוע כי לפחות אחד מן המצביעים בעד הצעתו של מר בגין מתנגד לה, וקולו הוא שהכריע, וידוע גם שהשר הנמנע מתנגד להצעה. כל הכבוד. ממשלה אחרת, המקבלת החי- לטותיה על כסים רציונאלי, תוך שקולת כל הנימוקים בעד ונגד, האם לא צריכה היתה לדחות את ההחלטה בעניין זה מכריע לגבי עצם מהות המדינה הישראלית והעם היהודי? עצם הנוהל הזה מחייב איאימון!

אדוני היושב-ראש, פעמיים בחיי נשאתי נשק למען עמי-ישראל: פעם כנער, באיר- גון הצבאי לאומי, ופעם כחייל גדודי ההגנה וצה"ל.
 כחייל במילחמת-העצמאות ראיתי אנשים

* אבנרי שכח באותו רגע שייגאל ידן הוא רב-אלוף, אף שפרש מצה"ל ב-1952. ידיו הצביע עם בגין.

אורי אבנרי: אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה,
 בדחילו ורחימו אני ניגש לדין הזה. העוסק בדיני-נפשות, ואודה לכנסת אם תקשיב לדברים בתשומת-לב.
 סיעת של"י מציעה לכנסת להביע אי- אמון לממשלה על החלטתה הנמחרת והמסוכנת להחיר לתובעים, במישפטים צבאיים על פיגועים חבלניים, לדרוש את הטלת עונש-המוות.
 החלטנו שלא להסתפק בהעלאת העניין במיסגרת הצעה-לסדרה-היום ביגולל שלושה טעמים:

- (1) עניין זה מאפיל על כל נושא אחר, המצדיק ברגע זה הבעת איאימון למר שלה, הן מבחינת משמעותה המוסרית המיוחדת, הן מבחינת התוצאות המעשיות, הן לגבי השלכותיו על עניין השלום.
- (2) לא ייתכן כי הכנסת דנה היום כהכעת איאימון לממשלה בגלל מעשה הומניטרי, הראוי לשבח, ותתייחס אל מעשה אנטי- הומניטרי כאז עניין בעד השיבות מישנית.
- (3) רבמיסגרת זו יכולנו להבטיח ש כל הסיעות בבית הזה יוכלו להביע את דעתן על הנושא הזה, אחרי שראשיה-ממ- שלה לא הביא, לצערי, את הנושא לכנסת.

קריאה לפלסטינים

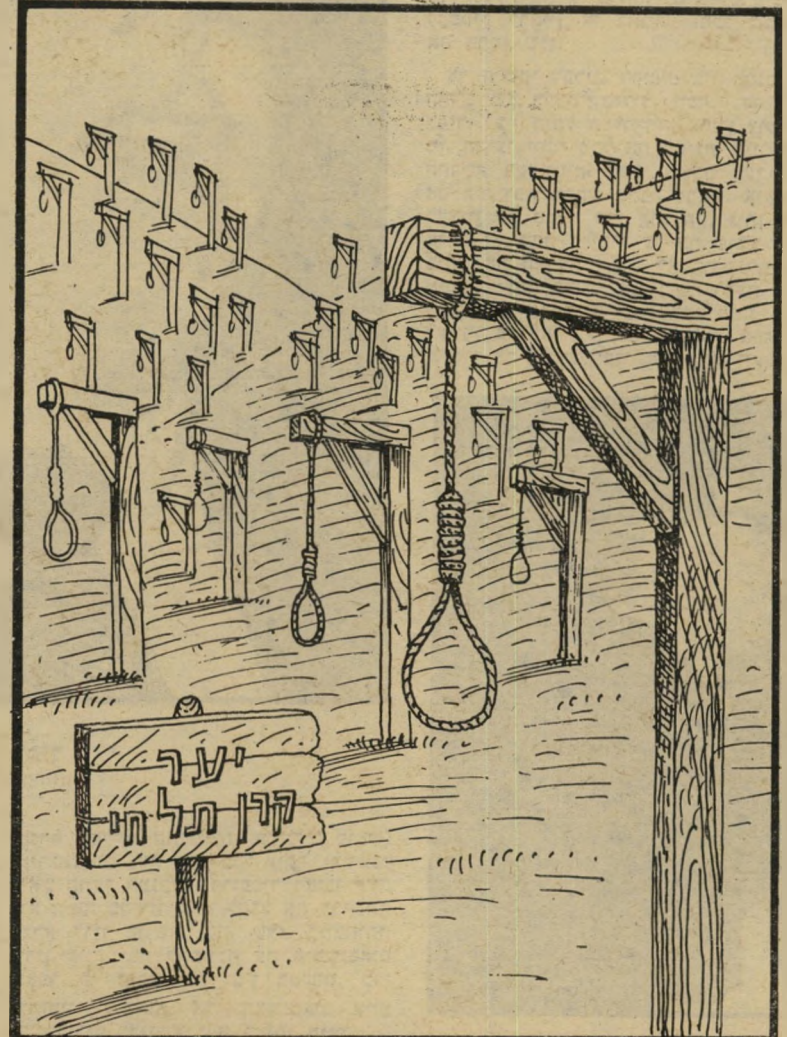
אדוני היושב-ראש, בנהריה בוצע מעשה- זוועה.
 שום אדם בעל רגש אנושי אינו יכול אלא להזדעזע עד למעמקי-נפשו נוכח טרגדיה נוראה זו. אנו, שוחרי-השלום הישראלי-פלסטיני, המאמינים בזכותו של העם הפלסטיני לחיות בחרות במדינה עצ- מאית, לצד ישראל ותוך כלה עימה, מצווים לגנות מעשי-זוועה כאלה יותר מכל אדם אחר, כאשר הם מכתמים את העניין הפלסטיני ומחבלים בעניין השלום.

אני קורא מעת כמה זו לתנועה הלאומית הפלסטינית לשים קץ לפעולות הפוגעות בנשים וילדים, לעקור מן השורש את ארגוני הפרי- שים, העוסקים במעשי-אכזריות, ולשמור על הכללים האנושיים של מוסריה-המילחמה - כשם שאנו תובעים זאת ממומלדתנו שלנו.

אחרי כל פיגוע גוברת הקריאה לנקם ושילם, זה טבעי, אך אוי למנהיג הנכבד ליצרים אלה - של עצמו ושל אחרים. למרבה הצער נראה שכך קרה למר מנחם בגין. הקריאה להפעלת עונש מוות לא באה בעת רגיעה, ולא נולדה מתוך שיי קולים רציונאליים, אלא הושמעה על-ידי מלחמת הזוועה של נהריה, ברגע של הת- רגשות. מאז לא הירסה ממנה.

הוא הכריח את המשלה להצביע על- כך בחיפזון. הוא לא המתין לשובם של ארבעה שרים שהיו משנים - כך אני סבור - את מאזן הקולות. הוא דחה את התביעה לחכות עד שמוסדות-הביטחון יחוו את דעתם השקולה. הוא לא המתין להכ- רעת הכנסת.

ולמרות כל זאת, אדוני היושב ראש, השיג בממשלה רק רוב זעום של שיבעה נגד חמישה, עם אחד נמנע. כשבין המת-

"קניבליים!"

הממשלה עצמה מרגישה בכך, ועל כן היא באה ומביאה צרור של תירוצים והת- חמקיות, כדי לטהר את השרץ. נאמר שעלינו לסמוך על השופטים, שעונש יופי על רק במיקרים מיוחדים ואכזריים במיור- חד, שהיועץ המישפטי הוא שיחליט מתי לתבוע עונש זה, וכך חלאה - טענות מופז רכות וכוזבות, שבאו להרגיע מצפון נסער. בתי-המישפט, אדוני היושב ראש, ה- דנים בעניינים אלה - ומי כמון יודע? - אינם בתי-מישפט רגילים, ואין הם פועלים על-פי חוקי ישראל. זהו בית-מישפט מיור- חד שהרכבו נקבע לפי המלצת הפרקליט הצבאי, ומי שמרכיב את בית-המישפט קור בע מראש את העונש. שהרי השקפתם של כל המישפטים, רובם אנשי-מילואים, ה- יושבים בהרכבים אלה, יודעה מראש.

היה מקרהו של יהושע בן-ציון, הפושע הכלכלי מס' 1 של ישראל - אדם ש- במישטר הברברי של ברית-המוצות היה גידון שם למוות - שבשבתו כשופט-צבאי גזר עונש-מוות, גם כאשר התובע לא דרש זאת. כמיהו עשה, במישפט אחר, עורר- דין הידוע כרודף-פירסומת.

האם נאפשר? מערכת-שיפוט מיוחדת זו לגזור עונש-מוות? האם נאפשר לתובעים הכפופים לפקיד - אמנם פקיד בכיר מאד, אמנם בעד מעמד מיוחד, אך בכך זאת פקיד, המתמנה על-ידי הממ- שיה - לתבוע עונשי מוות?

מערכת זו, אדוני ראשיה-המשלה, פועלת על-פי תקנות החירום המנדטוריות, שנח- קלו על-ידי מיסטר-דיכוי זה, כדי לאפשר

* יור'הישיבה היה ח"כ בנימין הלוי, מי שהיה שופט בית-המישפט העליון.